

Klassedeling og Klasseherredømme. Men her synes de ærede Medlemmer at være særlig optagne af at ophivde Land mod By, at appellere til den laveste Stands- og Klasseegoisme. Det kunde jo saa opfordre os til, hvis der ellers ikke kom andet frem, endnu en Gang at tage Sagen under Overvejelse for at gøre, hvad vi formaar, for at pille alle Sten ud af Maskineriet, og jeg skal da gerne medvirke til, at Valglovsudvalget mellem anden og tredje Behandling sammenkaldes til et Møde for endnu en Gang at tage denne Sag, der altsaa ikke har stor praktisk Betydning, under Overvejelse, omend jeg stadig maa hævde, at dette Ønske om Ændring er stridende mod Overenskomstens klare Ordlyd og principstridigt i Forhold til det System, der her foreslaas.

Det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager) endte med at tale om, hvorledes Overenskomsten af 4. April blev til, og han vilde lægge Ansvaret alle andre Steder end paa sit eget Parti. Det er nu en ejendommelig Maade, hvorpaa man gaar ud til loyalt Arbejde for en saadan Overenskomst, at man skyder Ansvaret fra sig over paa andre, at man siger: Ja, jeg er blevet overstemt — at man gentager dette og gentager det uafladeligt: Jeg er blevet overstemt; det er i Grunden imod min personlige Opfattelse, men jeg bøjer mig, jeg bøjer mig; jeg bøjer mig — og gentager det saa mange Gange, at Vælgerne, hvis det ærede Medlem eller andre, der siger det samme, har nogen Indflydelse, til sidst maa faa den Opfattelse, at det er en meget daarlig Overenskomst, et meget daarligt Forslag. Det er ingen loyal Maade at gennemføre en Overenskomst paa. Er man gaaet ind paa den, saa er man gaaet ind paa den, og saa holder man paa den, indtil der med Samtykke fra alle Sider sker en Forandring i den. Det ærede Medlems Parti stod den 4. April fuldstændig frit. Jeg kan slet ikke erkende den historiske Rigtighed af den Fremstilling, som det ærede Medlem her gav; den var tendentøs paa mange Punkter. Men det behøver vi slet ikke at komme ind paa, for det ærede Medlem fra Esbjerg kan ikke nægte, at hans Parti stod fuldstændig frit den 4. April. Ellers vilde der jo heller ikke være Spor af Mening i alle de Talemaader, i al den Tale, vi har hørt i Maaneder, hele Vinteren igennem, om det „selvstændige“ Venstre. Er det ikke det ærede Medlem, der har hævdet, at Venstre var og skulde være et „selvstændigt“ Parti, der frit, ud fra egne

Anskuelser og Interesser, skulde tage sine Standpunkter? Har ikke det ærede Medlem og den Presse, der i Regelen støtter ham, hævdet dette Gang paa Gang? Vil det ærede Medlem da nu paastaa om sit Parti, at det den 4. April optraadte uselvstændigt? Nej, det var det selvstændige Venstre, der den 4. April med Flertal, maaske et svagt Flertal — det er det samme; jeg omtalte det i Formiddags —, men dog med et Flertal, som alle maa bøje sig for — for ellers hører al Partiaktion op — gik ind paa Overenskomsten. Det var vel fuldstændig frit, at Venstre gik ind derpaa. Men saa har de overstemte ogsaa den Pligt loyalt at føre denne Overenskomst ud i Livet, indtil den maatte blive forandret med Samtykke af alle de andre Kontrahenter. Selvfølgelig er en saadan Forandring stadig mulig, og da man fra visse Sider indenfor Venstre begyndte at pille ved den, trævle den op, søgte at rukke ved den og udsprede Misforståelse med enkelte Punkter deri — særlig dvælede man jo ved, at Antallet af Folketingsmandater blev sat til 140 i Stedet for som tidligere foreslaaet 132 —, sagde vi Socialdemokrater i Udvalget under vore indbyrdes Overvejelser til hinanden: Det vil vi gerne være med til at sætte en Stopper for, og der gives dog vel sagtens Midler til at komme ned under de 140 Mandater. Herom stillede vi da Ændringsforslag, saa kunde det ærede Medlems Partifæller jo tage det op til saglig Overvejelse. Det blev ogsaa Genstand for en Debat i Valglovsudvalget; det blev Genstand for Drøftelse i Partierne og i en Fælleskonference, men det viste sig, at det ingen Vej kunde komme. Var mit Forslag ikke heldigt, kunde der jo været blevet stillet Underændringsforslag dertil. Det ærede Medlem fra Hjørring antydede i Eftermiddags, at han kunde have haft Lyst til at stille Underændringsforslag, men hvorfor gjorde han det saa ikke og optog en ærlig og loyal Forhandling med os, som havde udrakt Haanden til Forhandling — selvfølgelig stadig under Forudsætning af, at vi blev staaende paa det Grundlag, som var skabt ved Overenskomsten af 4. April, idet vi erkendte, at dette kun kunde forandres med alle Kontrahenters Samtykke.

Jeg skal her atter minde om, hvad der har været fremhævet flere Gange, men som ikke kan anføres tidt nok, at Forsvarsminister Munch efter Overenskomsten af 12. Marts offentlig erklærede, at denne Overenskomst kunde ingen forlange ændret og enhver kunde modsætte sig Ændringer i den.